

[Arne Melchior]

sagde, at folketingets ære forbyder, at man ændrer opfattelse, og det drejer sig her om et stort trafikprojekt. Jeg tror nok, at netop på dette område har folketinget gang på gang bidt hovedet af al skam og lavet beslutninger om, tabt dem på gulvet eller bare glemte dem. Når bare vi nævner Saltholm lufthavn, det københavnske bybanenet og altså Storebæltsbroen, er det tre store trafikprojekter, som har været vedtaget herinde, og som folketinget har givet afkald på at udføre, så det er i al fald forkert at beskyldte folketinget og dets partier og medlemmer for, at man ikke turde skifte standpunkt, når i øvrigt forholdene har ændret sig.

Bortset fra dette bestrider jeg fru Margrete Aukens såvel som de fleste andres muligheder for at stille prognoser 10 år frem i tiden med hensyn til trafikudviklingen. Fru Margrete Aukens nævnte visse prognoser fra 1960'erne. Jeg vil anbefale hende også at kigge på trafikprognoserne fra 1950'erne, hvor alle, der stillede prognoser, helt klart undervurderede den vækst i trafikken, som vitterlig fandt sted i 1960'erne og i 1970'erne, så dette med at udtale sig sikkert på 10 års basis tror jeg ikke lader sig gøre. Dette være sagt om Farøbroen, som CD altså vil stemme for at få opført.

Hr. Bertel Haarder gik lidt ind på mit indlæg vedrørende folketingets arbejdsform i forbindelse med finansloven. Hr. Bertel Haarder har da ret i, at selvfølgelig kan man komme langt, når man, som han sagde, vil ofre 14 dage på det, og når man specielt vil gå ind på de ministerier og de områder, hvor ens parti har særlige politiske interesser at pleje. Heri er jeg helt enig. Men for det første er det ikke alle partier, der er så heldige som venstre at have en hr. Bertel Haarder, og det være ment lige så seriøst, som det er sagt. For det andet mener jeg ikke, det er nok, at man sætter ind dér, hvor man har en speciel interesse. Og det er det vigtigste. Men en velgennearbejdet finanslov kræver nu, at man går det meste af stoffet igennem.

Så vil jeg endelig sige, at det, der denne gang afgørende har hindret den seriøse behandling, er kriseforslagene, som i de sidste 3 uger fuldstændig har optaget netop de medlemmers tid, som også beskæftiger sig bl. a. med finansloven, og det, jeg pegede på, var, at derved var arbejdet næsten blevet umuliggjort. Jeg anmoder om, at hr. Bertel

Haarder forstår, at jeg er kommet med denne replik, fordi jeg netop sætter så stor pris på hans både alvorlige og dygtige arbejde med disse ting, som vi kender, fra før han kom i tinget, og har kunnet iagttage herinde.

En sidste bemærkning skal yderligere være en, som netop hr. Bertel Haarder gjorde mig opmærksom på, da jeg kom ned efter mit første ordførerindlæg, hvori jeg havde påpeget fremskridtspartiets stilling til det danske mindretal i Sydslesvig. Jeg nævnte fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 1623 vedrørende Flensborg Avis. Hr. Bertel Haarder gjorde mig opmærksom på, at under nr. 1625 har man et endnu meget værre bevis på fremskridtspartiets negative indstilling til det danske arbejde syd for grænsen. Jeg citerer begyndelsen af bemærkningen til ændringsforslag nr. 1625 i fremskridtspartiets forslagshæfte. Der står:

»Det kan på længere sigt ikke være nogen statsopgave at yde tilskud til undervisning og teatervirksomhed for vesttyske borgere – heller ikke fordi de pågældende med eller uden økonomiske motiver måtte bekende sig til danskheden.«

Disse vesttyske borgere, der her hentydes til, er altså medlemmer af det danske mindretal i Sydslesvig. Det er de mennesker, som med betydelige personlige opofrelser, herunder udgifter, søger at lære deres børn dansk kultur og det danske sprog etc., som nu fra et dansk parti skal høre, at de med eller uden økonomiske motiver bekender sig til danskheden. Det minder slående – og her er det hr. Bertel Haarder, jeg citerer, men han kan ikke få ordet mere i dag – om betegnelsen Speckdänen, som blev anvendt af supernationalistiske tyskere især i mellemkrigs- og efterkrigstiden. Jeg vil anbefale hr. Glensgård og andre medlemmer af hans parti at læse bogen »Dansk Grænselære«. Jeg ved godt, at det desværre kun er få nord for Fredericia i dette land, som overhovedet vil vedkende sig grænselandsproblemer, da vi jo kun har disse ca. 70 km fastlandsgrænse – alt andet er jo kystgrænse, og dér har vi kun sild og torsk til naboer, og dem er der snart heller ikke flere af – men grænselandsproblemer og mindretalsproblemer er altså reelle problemer, og jeg synes, det er en skamlet – derfor følte jeg det nødvendigt at påtale det endnu en gang – at et parti i dette folketing, som belemrer os med hele dette hæfte, har